

Кажуть, янгол Люцифер одного разу вкрав шматок раю. Зухвалого крадія спіймали, він тікав і впустив крадений шматок в Неаполітанську затоку. Так з'явився райський острів Капрі.

Мерехтливий смарагд посеред лазурних вод.

Люцифера і його поплічників покарали — їх одразу скинули з небес, і там, де приземлився Люцифер зі своїми занепалими янголами, сформувався вулкан Везувій. Німий загрозливий силует, який видно з Капрі, — постійне нагадування про те, що рай і пекло завжди поряд.

Констебль Антоніо ді Марє чув цю легенду безліч разів від бабусь і дідусів по батьковій і по материній лінії, чув ще безліч прикрашених творчою уявою історій про появу Капрі. Історія острова була сповнена міфів про сирен, античних богів, морських чудовиськ і святих, мабуть, тому, що наука і геологічні хитрощі надавали недостатньо пояснень. Така краса, як острів Капрі, не могла з'явитися без божественного втручання.

Але о цій пообідній порі у ді Марє були на думці інші речі. Хоча його ім'я буквально означало «з моря», й багато поколінь його родини жили на острові, ді Марє мав схильність до морської хвороби — бентежна риса, яку йому досі вдавалося приховувати від колег з поліцейного відділку.

Він знає, що старші офіцери завжди шукають можливість безжально дражнити новобранців, і за жодних обставин не хотів би дати їм привід нагородити себе дурним прізвиськом, яке переслідуватиме його до завершення кар'єри. Саме тому він завжди носив у кишені блок жуйки від нудоти під час подорожей і унікав рейдів на сторожовому катері, що знаходився в розпорядженні поліцейного відділку.

На жаль, сьогодні в нього не було вибору. Капітан туристичного човна повідомив, що один з його пасажирів бачив, як щось впало зі скелі у східній частині острова. Це, мабуть, був просто предмет одягу, який хтось з туристів випадково забув між руїн «Вілли Юпітера», ураганом його віднесло через Монте-Тіберіо, і одяг впав донизу з величезної скелі. Зазвичай поліція не виїжджала на такі незначні пригоди, але капітан

говорив схвильовано, до того ж він був шурином старшого інспектора, тому ді Марє і його сержанту наказали сісти на сторожовий катер.

Була друга половина червня, туристичний сезон у розпалі, центральний порт Марина-Гранде, не дуже великий, попри своє величне ім'я, гудів від активності. Пороми з Неаполя, Амальфі, Іскії й Сорренто конкурували за простір з меншими туристичними й рибальськими суднами, пристань заповнював галасливий натовп туристів в крислатих капелюхах і з пляжними сумками.

День був чудовий, якщо не зважати на коротку бурю, яка нещодавно закінчилася. Яскраво сяяло пообіднє сонце, Неаполітанська затока була майже такого самого яскраво-блакитного кольору, що і величні ясні небеса, де-не-де на воді з'являлися смуги білих кильватерів різноманітних кораблів.

Сержант, огрядний чоловік, вдвічі старший за ді Марє, хизувався шикарними вусами й щось бадьоро наспівував. Вивівши сторожовий катер з гавані, він збільшив швидкість.

Ді Марє обережно розгорнув жуйку і зосереджено подивився на материк — цей трюк він вивчив у дитинстві. Знайшов очима Пунта-Кампанелла у віддаленому кутку півострова Сорренто. За цією точкою, ближче до Неаполя, він побачив обриси Везувію, на вершині — запалий кратер, з якого в небо здіймався ледь помітний стовп диму.

Трюк спрацював, принаймні для початку, але коли вони розвернулися спиною до острова і полишили Неаполітанську затоку, щоб обігнути Ло-Капо, на морі здійнялася сильніша буря.

— Чао, Дженнаріо! — закричав сержант і помахав рукою бронзовій статуй хлопчика, що змахував рукою, сидячи на краю скелі.

Ді Марє теж підняв руку і силувано усміхнувся. Помахав рукою маленькому Дженнаріо — це традиція, яка також приносить удачу, про це знали всі мешканці Капрі. А ді Марє знадобиться удача, щоб приховати, наскільки сильно його

вестибулярний апарат почав протестувати проти збільшення швидкості човна.

Сержант вже зиркав на нього з підозрою, тому ді Маре розправив плечі, підставив обличчя сонцю і вітру і спробував дізнатися, чи зможе він насолодитися подорожжю, мов справжній острів'янин.

Насправді він непорушно дивився на величезну скелю Монте-Тіберіо на відстані лише кількасот метрів справа, несамовито жував гумку і намагався переконати своє чутливе внутрішнє вухо, що немає про що турбуватися.

Він нагадав собі, що імператор Тіберій десять років правив цілою Римською імперією з «Вілли Юпітера» на верхівці гори, і порівняно з цим морська хвороба ді Маре — не така вже й проблема.

Ді Маре відчув полегшення, коли сержант зменшив швидкість і спрямував човен ближче до берега.

Вони досягли місця, відомого як Сальто-ді-Тіберіо, найвищої й неймовірно крутої скелі, з якої імператор, за легендою, скидав своїх ворогів, приречених на жахливу смерть.

Скеля була заввишки майже триста метрів, занурювалась у невеличку бухту, де хвилям протистояло лише кілька гострих каменів. Досить висока для того, щоб жертви встигли усвідомити, що відбувається, і відчутти, як серце стискає страх смерті, перш ніж їх поглине море.

— Там, — пробурчав сержант, вказуючи на бризки кольорів, які можна було побачити в прибої між морем та берегом.

— Я мушу тримати човен якомога далі від скель. Піди на ніс і подивись, що там, Анто. Візьми гак.

Ді Маре зробив, що йому сказали. Пішов, широко розставляючи ноги (він знав, що так ходять моряки), не відводячи очей від скелі. Дорогою підібрав гак і спробував використати його для підтримки, наче милицю.

Море лютувало все сильніше, коли човен наближався до скель, його кидало в різні сторони, мов іграшку. Це було схоже

на живу істоту, що крутиться і звивається, загрожує будь-якої миті затягти легковажних мореплавців у свої глибини.

Ді Маре ковтнув якомога більше слини.

Попри жуйку, його внутрішнє вухо змогло встановити прямий контакт з його шлунок, і ді Маре знав, що зможе протриматись лише хвилину-дві, а потім усе вийде з берегів.

— Ти бачиш? — крикнув сержант.

Ді Маре змусив себе підняти погляд на воду. Неподалік від носа човна справді був якийсь предмет — великий предмет одягу заплутався між двома скелями, пів метра під водою. Сорочка, можливо, чи куртка?

Ді Маре простягнув гак і спробував схопити тканину. Та щойно він торкнувся одягу, човен дуже сильно накренився. Шлунок ді Маре перевернувся, і йому довелося знову підняти погляд на скелю. Він підняв очі до верхівки, на півдорозі до неба. Високо в небі кружляли чайки, здавалося, що вони дивляться на нього, їм цікаво, що він робить.

Ді Маре знову зосереджено подивився на гак. До вістря причепився яскраво розфарбований папірець. Ймовірно, він був загорнутий у тканину, або, можливо, схований у кишеню.

Ді Маре підтягнув гак до себе і зняв з вістря промоклий папір. Це виявився туристичний буклет «Belmonte Travels». Під назвою — італійський прапор, схрещений з іншим, який ді Маре насправді пам'ятав ще зі школи. Блакитний прапор з жовтим хрестом.

«La Svezia» — пробурмотів він собі під ніс. *Швеція.*

Також він впізнав і назву компанії. Офіс «Belmonte Travels» розташований на материк, компанія належала родичам його матері. Мабуть, хтось з них і впустив цей одяг.

— Поквапся, Анто! — крикнув сержант. — Ми не можемо на це витрачати цілий день!

Ді Маре кинув мокрий буклет на дно човна і знову занурив гак у воду.

Солоні бризки полетіли в обличчя, йому довелося примружитись.

Так підчепив здобич, на поверхню повільно піднявся якийсь предмет. Щоб його дістати, знадобилося значно більше сил, ніж можна було очікувати, і в голові ді Маре увімкнувся сигнальний дзвінок. Що це, в біса, таке?

Ді Маре підтягнув гак якомога ближче, потім обережно перехилився за борт і кілька разів з усіх сил блимнув очима. На другий раз зір знову сфокусувався, і ді Маре зрозумів, що спіймав на гачок не покинуту куртку, а щось зовсім інше.

Щось, що він ніколи не забуде.

На поверхню води виринуло тіло, обличчям донизу, руки й ноги викривлені під неприродним кутом, пошкоджені так жорстоко, що, здається, трималися на тілі лише завдяки одягу. На плечах гойдалася голова, волосся плавало навколо, немов криваво-червоний ореол.

Ді Маре завмер на палубі й просто дивився на жахливе видовище. На мить згадав легенду про Люцифера.

— Занепалий янгол, — прошепотів ді Маре.

Вітер підхопив його слова і кинув на скелю, наче закляття.

Потім човен знову накренився, розбивши чари. Ді Маре кинув гак і позадкував, затиноючись, потім перехилився через планшир, і його знудило в лазурну блакить вод.

За два дні до того

РОЗДІЛ 1

Нова пригода

ПЕРЕЛІТ з Каструпа в Неаполь триває понад дві години. Г'юго Лінд кілька разів прочитав щоденну газету, яку взяв із собою, і розгадав кросворд на останній сторінці, але зараз відчув не-терпіння.

Він був лише на кілька сантиметрів вище середнього зросту для шведа, але несподівано крісло почало тиснути, він почу-вався незручно. Чи його турбувало щось інше?

Повернулися думки, які непокоїли його останні кілька тиж-нів. Чи не треба було ще на один сезон залишити їхній літній котедж, замість того, щоб вирушати в цю подорож? Замінити ринви, під'єднати електрику в будиночку для гостей, як він пла-нував, скористатися нагодою пофарбувати паркан. Чи не занад-то багато нагальних проєктів, щоб залишати їх на близнюків?

Як і раніше, коли його починали гризти сумніви, він дістав лист Сесілії й обережно його розгорнув.

Любий Г'юго, — так починався лист, і Г'юго щоразу дава-лося, що він чує її голос в голові.

Саме на два роки життя можна поставити на паузу.

Саме стільки часу прийнятно для скорботи.

Але, любий Г'юго, твій час закінчився. Життя має продовжуватись, без мене. Знаю, що це важко, можливо, навіть нестерпно, але, як ти завжди казав, коли стикався з новим завданням: велика проблема завжди складається

з багатьох маленьких рішень. Гадаю, саме тому ти обожнюєш переліки справ.

Отже, любий Г'юго, ось тобі новий перелік справ — останній наш перелік справ. Деякі завдання будуть легші за інші, але я хочу, щоб ти поставив біля них позначку, виконав їх усі по черзі — заради мене, але здебільшого заради себе.

1. Забронюй подорож до Італії, про яку ми так довго говорили. Поїдь якомога швидше після закінчення навчального року. Насолоджуйся стравами й вином, культурою й багатою історією. Насолоджуйся сонцем, людьми й життям. Ти на це заслуговуєш.

2. Передай літній котедж Маї та Еліасу. Близнюки достатньо дорослі для того, щоб з ним впоратися, і Мая майже така само вправна, як ти. А якщо вона щось не зможе зробити, завжди зможе потелефонувати й спитати в тебе. Тобі потрібна свобода. Час для власних пригод. Час робити те, що ти завжди хотів зробити, і тут я переходжу до наступного пункту.

3. Напиши ту книгу, для якої ти збирав ідеї всі ці роки. Тобі потрібен час, щоб написати книгу, але також потрібна і сміливість — я про це десь прочитала. Сміливість почати. Саме цього я від тебе хочу — щоб ти набрався сміливості. Кинься у письменництво і нові пригоди. Оскільки йдеться про сміливість, ми дійшли до четвертого й останнього пункту. Можливо, найскладнішого. Але саме тому я і додала його до цього переліку...

Тут Г'юго припинив читати, на цьому місці він завжди зу-пинявся.

«Один крок за один раз», — казав собі Г'юго. Перший пункт, мабуть, був не дуже складним, а ось другий і третій — значно важчі виклики. А до четвертого він навіть наблизитися не хотів.